

Як я це став лауреатом Нобелівської премії. Двічі

Почалося все у другому класі. Тоді я був ще молодий, сім з половиною років. Зранку ходив до школи. А замість групи продовженого дня — на роботу. Працював я, як зараз пам'ятаю, професором в одному інституті.

Ото, бувало, відчитаю лекції студентам, зачинюся в своєму кабінеті, какао заварю — і аж до ночі винаходжу щось і винаходжу. Соромно зізнатися, але через це вчився я поганенько. Часу ж на домашні завдання постійно бракувало. І Марія Василівна часто-густо скаржилася на мене батькам. Хоч скільки я їй пояснював, мов горохом об стіну. Уже й винаходи свої приносив: і апарат жувальний імені мене, і прилад з приладження та припасування, мого ж таки імені, навіть безіменний пристрій і механізм «Мех Ан і З. М.». Усе марно.

«Чого ви ото так до мене ставитеся, Маріє Василівно?! Ну, тепер начувайтесь!» — подумав я. І вирішив вчителькожерну машину винайти. Хай собі візьме і з'їсть Марію Василівну.

Може, аж тоді повірить моя вчителька у винаходи. Заплаче у шлунку машини, проситиметься назад. А я не випущу. Хай сидить тепер і думає!

Ну, і винайшов. Іще до зимових канікул встиг. Механічна коробка передач, кондиціонер, обігрівач заднього скла й таке інше. Хоча обігрівач я даремно поставив — заднього скла в машині ж не було.

Одна біда: винайти винайшов, а перевірити в дії немає на кому. Фізкультурник... шкода трохи, у нього ж діти. Музичку і їсти немає за що. Директор у нас теж нічого. Та ще задачка. Взяв я й зі снігу вчительку зліпив.

Завів машину. А вона як загуде, як зрадіє, що її ввімкнули, — одним ковтком снігову

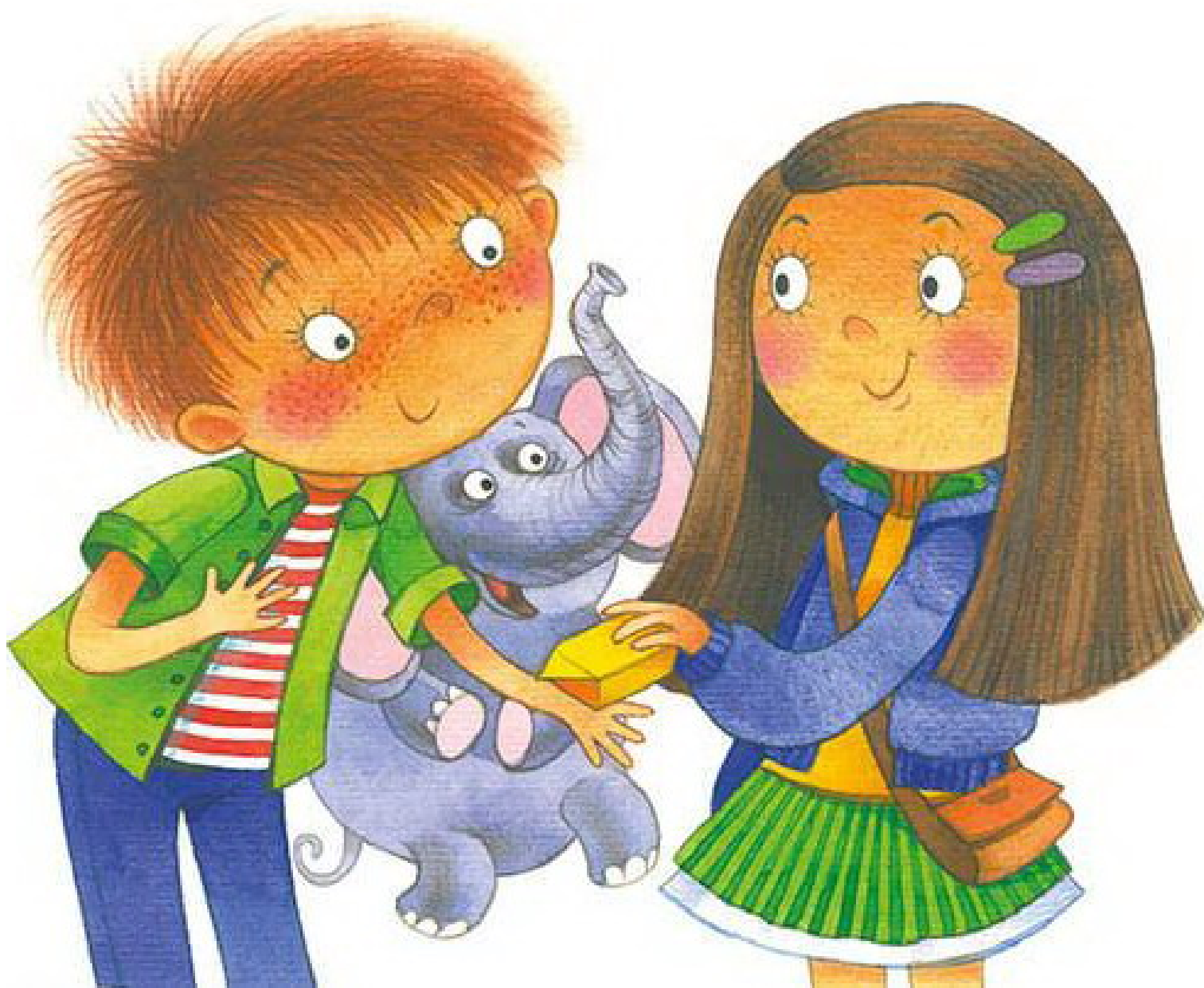

— Слухай, а чого це тебе в цирку не було? — питає. — Це ж ми завдяки тобі туди й пішли — стільки макулатури приніс.

— Та я... воно якось...

— Добре, добре, не пояснюй, — засміялася Іринка. — Я все розумію. Навіть цікавіше, що ти не з нами сидів, — підморгнула вона. — На от, пригощайся!

І тицьнула мені цукерку шоколадну. «Богатир» називається.

Як груші на вербі виростуть

Було діло, хотів я й сам мати слона. Не такого великого, які в цирку виступають. Такий у нас в квартирі не помістився б. А меншого, декоративного. Бо он у Дмитрика собака є, у Галі — два коти. Та й узагалі у класі нашому в усіх хтось є: рибки, хом'ячки, кролики, черепашки, папужки, таргани. Тільки в мене нікого. А так слон буде. Я слонів найбільше люблю.

— Тато, купи мені слона, — кажу.

— Ого! — сміється тато. — А чом би не цілу зграю?

— На цілу зграю у тебе зарплати не вистачить, — відповідаю. — А на одного — саме враз.

— А ти вже й порахував?

— Воно навіть дешевше собаки вийде... І вигода ж яка!

— Яка це від слона користь може бути? — здивувався тато.

— Ну, наприклад, на слоні на роботу їздити можна. На бензині зекономиш. Це — перше. А ще — капусту квашену віджимати. Слона на діжку поставиш — добра капуста

Ді Марію, Дельгадо, Родригеса, Мессі того ж — всі вони родом з Росаріо. А Че Гевара? І він теж наш! Тож з Росаріо можна тільки або футболістом вийти, або революціонером.

Мессі легко, він відразу знав, що футболістом бути хоче. Не лише тому, що бився погано.

Як зараз пам'ятаю, я його колись саме так і спитав:

— Льончику, а ти ким більше стати хочеш: футболістом чи революціонером?

— Звісно, футболістом, — відповідає.

— А чому?

— Ну який же з мене революціонер? — розсміявся Мессі.

І я все зрозумів. Малі ми тоді були, і «р-р-р» він ще погано вимовляв. А у слові «революціонер» аж дві «р» — куди ж і братися.

А я вагався. То те мені цікавіше, то інше. І з «р» проблем не було.

А потім вже зовсім розійшлися наші з Льончиком дороги. Ми з родиною до іншого міста переїхали. Я до школи пішов, то менше у футбол грати став. Пізніше мені й «Динамо» подобатися перестало. Відчув я, що не моє це.

Так і чекай, що інший в мене талант прокинеться, не футбольний. Р-р-революціонер-р-р я.

Хай поки цього і не видно. Мабуть, не по-кликала ще Україна мене, рано. Але час, ли-бонь, настане!

Ех, Миколо Андрійовичу, Миколо Андрійо-вичу, знали б ви з ким ото...

